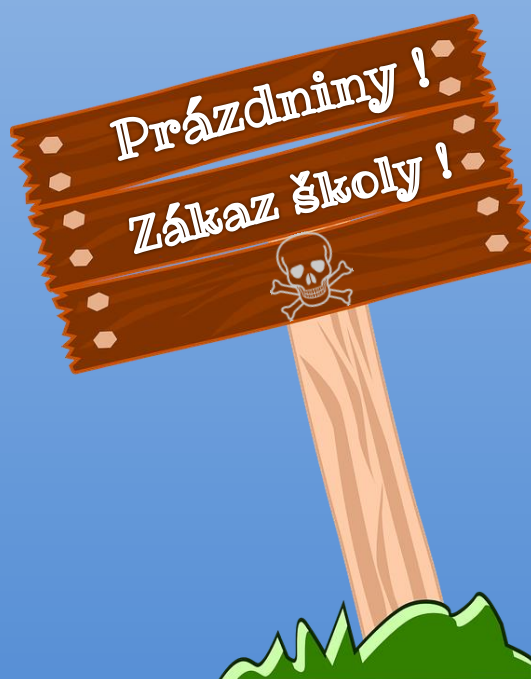

4. číslo 2016/2017

Základní škola Chrast

*Pro ty, co mají chuť si přečíst něco
(nejen) o naší škole...*

Poslední, předprázdninové číslo

Letošní rok byl hektický. Jako vždycky se žáci naší školy účastnili různých soutěží, jezdili na exkurze, výlety, ale taky se učili. Však výsledky toho celoročního maratónu brzy všichni uvidí na vysvědčení. Někteří budou spokojení, jiní zase zklamaní. Důležité ale je, že jsme si ten školní rok 2016/2017 přece jenom alespoň trošku užili ☺.

Poslední číslo vychází u příležitosti pořádání XXV. školní akademie. Proto v tomto časopise najdete rozhovor s paní Ivanou Mrázkovou, bývalou ředitelkou naší školy, která stála u zrodu této tradice. Myslíme si, že mnohé z Vás překvapí, jak vlastně myšlenka akademie vznikla.

Pohodové prázdniny plné skvělých zážitků!

Redakční tým časopisu CH_{RA}ST

OBSAH

O akademii s paní Ivanou Mrázkovou.....	2
Chrast měla a stále má talent.....	3
Víte, že...?.....	4
9 let ve sboru	5
Napsali jste... Komenský a já.....	6
S humorem jde všechno líp aneb Tentokrát o škole.....	8
Prázdniny	9
Dopravní výchova v naší škole.....	9
Čtenářský klub.....	10
Básňování poprvé.....	10
Čtenářská doporučení aneb Čtenáři čtenářům.....	11
Kudy z nudy o prázdninách.....	13
V knihovně je hezky.....	16
Když se řekne.....	17
Koncert v přírodním divadle	17
Závěrem	18

O akademii s paní Ivanou Mrázkovou

Letos slaví školní akademie v naší škole už 25. výročí a Vy jste stála u zrodu. Jak a proč vlastně vznikla?

Z okamžitého nápadu. Aby se škola otevřela rodičům, kamarádům, známým (před 25 lety to byla novinka), aby se děti prezentovaly, jak jsou šikovné a co umějí.

Byl to nápad, který mne, vznešeně řečeno, osvítil v mé tehdejší kuchyni, vařila jsem a o všem si tak přemýšlela. Ejhle.

Jako malá holka jsem vystupovala na tělovýchovných akademiích v sokolovně, tak jsem si řekla: Ano, to by se hodilo pro naši školu, aby byla nějaká dětská vystoupení bez nucení (v porovnání s předchozími léty), jen tak pro radost.

Kde? Tehdy v roce 1992 to šlo jedině v sokolovně, protože nádvoří zámku bylo jiné než dnes, bylo neupravené, bez pódia, studna ještě nebyla objevena, bez WC, budova zámku měla starou a opadávající omítku, starou střechu... Takže první ročníky (neřeknu, jestli to bylo 5 let, 6, 7, více....) jsme pořádali v sokolovně, zpočátku dokonce i s panem Ing. Černým a jeho tanečními čísly nebo s gymnastkami ze Sokola.

A byl to mazec pro všechny účinkující a jejich doprovody. Koukat se z jeviště v sokolovně do lidmi narvaného hlediště, to vyžadovalo hodně odvahy. A tu tedy účinkující měli! A taky se učili zvládat věci, které jsou dnes samozřejmostí, ale před 25 lety ne, například se seznamovat s mikrofonom, prostorem do výšky a kolem sebe a před sebe do sálu (kvůli mluvení a hlavně slyšení), pořídili jsme si svou školní ozvučovací aparaturu (dnes by to byla taková babička mezi dnešní technikou), účinkující obíhali kvůli času sokolovnu k zadnímu vchodu, bylo-li nutno, policie nám později pomáhala s projíždějícími auty, aby se nikomu nic nestalo...aj.

Teprve po rekonstrukci zámeckého nádvoří a již se studnou a zakrytým pódiem jsme začali produkci na nádvoří. Tím se vše pro herce (celou školu) a organizátory zjednodušilo.

Společné však bylo jedno: Ať v sokolovně, či venku - vždy nám oči směřovaly k obloze a k předpovědím počasí s přáním: Jen ať neprší!

Je akademie stále stejná jako před tím čtvrt stoletím?

Byly jiné. Akademie nejsou stejné, odlišovalo je už to prostředí. A taky v těch prvních letech nevystupovaly celé třídy, všechny děti. Za třídu vystupovali jednotlivci, skupinky, větší počet účinkujících. Akademie měly pestrou náplň. Hrály se scénky, předváděly se vtipné dialogy, ba i v angličtině a němčině, děti

sólově zpívaly, stejně tak ve skupinách, hrály na hudební nástroje, tančily, vytvářely hudební klipy, reklamy aj. Postupem let se začali zapojovat všichni ze svých tříd a začala převládat hudební čísla se zaměřením na filmy jako Pomáda, Lví král, Rebelové, Limonádový Joe, zněla country muzika a klasické i nové dětské písničky, byly i olympijské hry, Ježkovo Holduj tanci, pohybu..., sledovali jsme dětmi zahrané pohádky i se zpíváním a pohybem, roztleskávačky ze stadionů, cestování světem a také jen po Evropě a mnoho dalších. Čísel a skvělých nápadů bylo hodně, nemám tehdejší programy, spoléhám jen na momentální paměť.

Je nějaká akademie, kterou si pamatujete obzvláště dobře?

To navazuji na předchozí otázku. Mně se líbila všechna vystoupení, všechny ročníky měly svoje kouzlo. Obdivovala jsem paní učitelky, pány učitele a děti, jaké všichni měli nápady (i když často říkali, že nápady docházejí), jak je secvičovali, jak se vystoupení líbila.

I po letech všem děkuji. Stejně tak i rodičům, kteří pro třídní vystoupení připravovali věci, oblečení, kulisy a jinak pomáhali.

Těžko, těžko vybrat jednu akademii. Vybavuji si cestování zeměmi s typickými melodiemi a kostýmy pro tu kterou zemi, ať to bylo vystoupení ve skotských sukních, objevili se tanečníci ze Španělska a jejich španělské róby s vějíři, antické tógy, divoký Západ se saloonem, moderní vystoupení s muzikou, která tehdy „frčela“...(však by pamětníci pomohli).

Nedokážu říct, resp. napsat a vybrat jen tu jedinou. To nejde. To prostě nejde. Všechny byly parádní.

Za odpovědi paní Ivaně Mrázkové děkujeme.

Chrast měla a stále má talent

Ve čtvrtek 4. května žákovský parlament uspořádal pro žáky 1. stupně třetí ročník talentové soutěže Chrast má talent.

Odvahu předstoupit se svými dovednostmi našlo 37 žáků, kteří se představili ve 24 vystoupeních. V letošním roce byl velký zájem o malování. Tančilo se sólově i skupinově, hrálo se na hudební nástroje – flétnu, trubku, kytaru a akordeon. Zastoupeno bylo i mluvené slovo a zpěv. Ze sportovních disciplín gymnastika, karate a fotbalové

přihrávky na bránu. Celý program na výbornou moderovali Jirka Dalecký a Matylda Chvojková.

Pozvání zasednout do poroty přijala p. Eva Čejková-Vašková, paní starostka Lacmanová, školní psycholog Štěpán a vítězka minulé soutěže Hanka Pavlačičová. Porotci hodnotili spravedlivě.

Velice příjemnou atmosféru doprovázel potlesk a povzbuzování diváků. Prvenství si vybojoval nadějný malíř Vojta Lechermayer, dvojice Tomáš Jíra a Jáchym Vohradník s humornou recitací Nevěřící Vlasák, Věra Konečná se sólovým tancem, Jakub Malinský s naprosto dokonalou hrou na akordeon, Nikola a Tereza Doležalovy za pohádkovou písničku Buchet je spousta a Cristina Linhartová s Agátou Dianovou za perfektní choreografii ke skladbě Jdi dál.

Parlamentáci navrhli pro účinkující letošního ročníku jako odměnu návštěvu kina v Pardubicích. 13. června jsme vyjeli na rodinnou komedii Špunti na vodě.

Mgr. Ivana Celnarová

Víte, že...?

○ PRÁZDNNÁCH A ŠKOLNÍM ROCE

... termíny prázdnin jsou určovány směrnicí ministerstva školství se zhruba ročním předstihem?

... za komunistického Československa se několikrát vyskytly tzv. uhelné prázdniny? Šlo o mimořádné prázdniny za mrazivých zim, kdy školy neměly dost uhlí k vytopení tříd.

... v Německu trvají hlavní prázdniny většinou jen přibližně pět až šest týdnů?

... v Řecku trvají prázdniny 3 měsíce?

... 20. 8. 1870 bylo vydáno nařízení, podle něhož se školní rok započal mezi 1. zářím a 1. listopadem a trval 46 týdnů? Prázdniny bylo možné rozdělit do několika částí a trvaly 6 týdnů. V roce 1882 byly prázdniny na obecných školách ve větších městech sjednoceny s prázdninami na místních středních školách, čímž se prodloužily na 8 týdnů.

... výnos Ministerstva školství a národní osvěty z 12. 7. 1925 zavedl pravidlo, že školní rok na obecných, měšťanských a středních školách je zahájen 1. zářím a končí 31. srpna, letní prázdniny trvají od 29. 6. do 31. 8.?

... V 80. letech 19. století bylo zavedeno volno od 24. do 27. prosince a volno na Silvestra?

... V roce 1935 bylo stanoveno volno od 22. prosince (pokud tento den připadl na neděli, tak výuka končila 21. 12. ve 12.00) a trvaly do 2. ledna včetně?

9 let ve sboru

I po devíti letech si stále pamatuji na svoje první vystoupení se sborem. V té době jsem chodila do první třídy a ve sboru ještě nebylo tolik zpěváků, takže jsme měli jenom jeden sbor, Zvoneček. Vystoupení se konalo na školním dvorku k příležitosti otevření nového dětského hřiště.

Písnička, kterou jsme zpívali, se jmenovala Nešťastný náš školní dvoreček, což byla paními učitelkami upravená verze písničky Nešťastný šafářův dvoreček. Kdybych se podívala do skříně, jistě ještě najdu číslo Chrasteckých ohlasů, ve kterém je o tomto vystoupení článek.

Postupem času se sbor začal rozrůstat a paní učitelky se rozhodly vytvořit ještě jeden sbor pro starší zpěváky – Zvonek. Někteří členové se rozhodli odejít na gymnázium, ale to není problém, protože do sboru můžou chodit i žáci z jiných škol. Dveře mají všichni otevřené a to je dobře, protože já osobně letos odcházím, na koncerty budu však ráda jezdit i nadále. Když se řekne Vánoce, vybavím si všechny koncerty, na které se Zvonkem, Zvonečkem, dospěláckým sborem Poslední šancí a kapelou HB jezdíme. Vánoce si bez víkendů strávených zpěvem s přáteli, koulováním, hromadou jídla a usměvavých diváků už ani nedokážu představit.

Je třeba zmínit, že zkoušky ani soustředění sboru nejsou jenom o zpívání. Také hrajeme hry a povídáme si. Letos o prázdninách pro nás paní učitelky dokonce plánují několikadenní soustředění. Těším se na něj hlavně proto, že odcházím na střední školu a ráda se se všemi uvidím a rozloučím. Zkoušky už stíhat nebudu, ale na koncerty se budu snažit jezdit dál a myslím, že stejně to mají i ostatní deváťáci. Letos by deváťáčkou byla i naše kamarádka Áďa a já jsem si jistá, že by stále ráda zpívala s námi.

Úplně na závěr si nemůžu odpustit pár slov o paní učitelce Kateřině Malinské a paní učitelce Marii Kodešové. Celá ta léta v dobrém a někdy i bohužel špatném stály za námi a vím, že tu pro nás budou dál. Obou si velmi vážím a velmi mě baví trávit s nimi čas. Mohla bych psát o všem, co jsme spolu prožili, od prvních koncertů a soutěží, přes svatbu paní učitelky Malinské, kde jsme zpívali, až po dnešek, kdy už se odvážíme i na těžší cizojazyčné skladby, jenže to by vydalo na celý časopis...

Aneta Svobodová

Napsali jste... Komenský a já

Po hodině a půl cesty vlakem jsme s paní učitelkou konečně vystoupily na nádraží v Brandýse nad Orlicí. Čekala jsem město velké přibližně jako Chrudim, ale při procházce po okolí vyšlo najevo, že Brandýs je ještě menší než Chrast.

Nejdřív jsme se šly zapsat na seznam účastníků do školy, která stojí jen kousíček od nádraží. Pan ředitel působil mile a byl až obdivuhodně klidný na to, že to všechno zařizoval on. To já jsem byla nervózní jen z toho slova „soutěž“. Každému z nás dal upomínkovou tašku s logem soutěže Komenský a my, popřál hodně štěstí a ať se nám prý u nich líbí.

Potom jsme všichni měli pauzu na procházku po městě a „rozkoukání“. Následovala večeře. Po ní jsme se všichni sešli v jedné ze školních učeben, která byla připravená k tomu, abychom do ní mohli chodit, když budeme mít volno. Také byla krásně vyzdobená a plná knížek a příruček o Janu Amosu Komenském, které jsme měli k dispozici. Zde nás pan ředitel ještě jednou všechny přivítal a řekl nám několik informací ohledně letošního, tedy patnáctého ročníku soutěže.

Potom se spolu s učiteli odešli poradit o průběhu soutěže a my jsme měli čas se seznámit. Začala jsem si povídat s Kájou a Sabčou z Mariánských Lázní a nakonec jsem s nimi byla i na pokoji. Byly opravdu moc prima.

Nakonec jsme všichni nastoupili do autobusu, který nás měl vysadit u očekávaného penzionu Hrádek. Připadalo mi, že jedeme už dost dlouho, ale nakonec jsme zastavili před velkou bílou budovou. Uvnitř byla spousta křesel. Přemýšlela jsem, jestli tolik lidí touží posedávat na tmavé chodbě vedoucí k jednotlivým pokojům. Nakonec jsem přišla na to, proč to je takhle. V pokojích nebyl signál... S holkami jsme si večer ještě dlouho povídaly. A nakonec jsem docela rychle usnula.

Další den jsme po snídani odjeli autobusem zpět do školy. Tam jsme se sešli i s paní „průvodkyní“, která nás doprovázela a upozorňovala na zajímavosti. Nejdřív jsme navštívili radnici a tamější Pamětní síň J. A. Komenského. Potom jsme se vydali k Labyrintu a Komenského pomníku postaveném v místech, kde údajně stál jeho dům. Následně jsme vyjeli autobusem do nedalekého Kunvaldu, kde jsme si mohli prohlédnout Dům na sboru patřící Českobratrské církvi a Bratrskou lípu. Podle pověsti zasadili tři bratři na cestě do exilu tři lipové ratolesti. Mezitím co budou pryč, prý lípa vyroste a po čase se u ní zase shledají. Skutečně byla lípa tvořená třemi kmeny srostlými v jeden. Tak kdoví jak to bylo...

Po příjezdu z Kunvaldu byl oběd a po něm tolik obávaný test. Lhala bych, kdybych řekla, že byl jednoduchý. Otázky bylo dost složité a u některých mě ani nenapadlo, že se na něco takového mohou ptát...

Následovalo vystoupení dívčího pěveckého sboru, při němž mi celkem nahlas začal zvonit mobil. Po hovoru s mamkou jsem zapomněla vypnout zvuk. Navíc mi trvalo dost dlouho, než jsem mobil umlčela. No, stává se ☺.

Poté nás čekala výstava výtvarných prací dětí od šesti do jedenácti let. Téma pro tuto kategorii bylo Krása stáří, a i když kreslení nerozumím, myslím, že se moc povedly. A ke konci odpoledne jsme mohli vyslechnout koncertní vystoupení smyčcové komorní skupiny Barocco sempre giovane v kostele Českých bratří a opravdu to stálo za to. Kromě hudby jsme slyšeli i citáty Jana Amose Komenského v podání pana Alfréda Strejčka. Koncert byl moc povedený a líbil se mi nejvíc ze všech částí programu.

Nakonec byla večeře a opět odjezd na Hrádek, tentokrát mikrobusem v jablkově zelené barvě, který se s námi na kruhovém objezdu otočil třikrát dokola. Taková vyhlídková jízda na závěr...

V pátek ráno jsme si sbalili věci a po snídani odjeli naposledy autobusem do školy. Odtud jsme se po půl hodině vydali na vyhlášení soutěže do jednoho z relaxačních pavilonů tamějšího rehabilitačního centra. Měli tam dokonce papoušky a akvária s (nejen) chovnými rybičkami (v jednom totiž plavaly i piraně).

Vyhlášení začalo nejprve uvítáním „důležitých“ lidí, jako byli například pan starosta, pan hejtman Pardubického kraje a porota. Následovalo vystoupení vyučujících z místní ZUŠ. Poté se tam na zavolání objevil sám Jan Amos Komenský ☺ a vyhlášení mohlo začít. Pro vítěze byly nachystány moc pěkné ceny a atmosféra při vyhlásování jako by sama skandovala „Sláva vítězům, čest poraženým a zase někdy příště...“.

A úplně na závěr proběhla „oslava“ 15. narozenin soutěže. Paní kuchařky ze školní jídelny upekly obrovský třípatrový ovocný dort a každý dostal kousek na papírovém tácku.

Tím bylo vyhlášení u konce a po posledním obědě v místní školní jídelně jsme se všichni rozloučili a vlakem odjeli domů.

Jsem moc ráda, že jsem jela. Program byl úžasný, pořád se něco dělo. A hlavně jsem si našla nové kamarádky. Jen škoda, že teď se asi moc vídat nebudeme ☺.

Pokud jste vydrželi číst až sem, shrnu celé ty tři dny do jedné věty: „Bylo to super!!!“.

Ema Chvojková

S humorem jde všechno líp aneb Tentokrát o škole

Paní učitelka dá Pepíčkovi za trest napsat tisíc slov.
Druhý den paní učitelka chce po Pepíčkovi úkol ukázat.
Když otevře sešit, vidí napsané pouze „Raffaello, více než tisíc slov.“

„Jestlipak sis, Nováčku, přes prázdniny opakoval počty?“ ptá se učitel.
„Ano, prosím.“
„No tak tedy počítej.“
„...sedm, osm, devět, deset, spodek, filek, král a eso.“

Učitel přerušil svůj výklad a povídá: "Kluci, kdybyste se tam vzadu bavili o fotbale o něco méně hlučně a kdyby si holky uprostřed řešily křížovky klidněji, mohli by ti v prvních lavicích v klidu spát."

„Při zkoušce:
„Jak rozeznáš jabloň od hrušně?“ „Podle ovoce.“
„A v době, kdy stromy nemají ovoce?“ „Tak počkám.“

Hodina zeměpisu, ve třídě sedí 20 blondýnek.

Učitel vyzve jednu z nich: "Nikol, ukažte nám na mapě Ameriku."

Nikol jde k mapě a ukáže Ameriku.

Učitel říká: "Výborně! Další otázka: Kdo objevil Ameriku?"

19 blondýnek sborově odvětlí: "Nikol!"

„Mladý muži, máte štěstí. Nikdy nebudete vědět, co je to nemoc.“
„To jste mě, paní věstkyně, nepotěšila, já totiž již třetím rokem studuji medicínu.“

Ptá se učitelka Pepíčka:
„Pepíčku, kde leží Trója?“
Pepíček odpoví:
„Mezi dvójou a čtyřou.“

Paní učitelka se ptá Pepíčka: "Pepíčku, v jedné ruce mám osm lahví vína a v druhé taky, co tedy mám?"
Pepíček odpoví: "Problémy s pitím, paní učitelko."

„Studente, dělá vám otázka nějaké potíže?“
„Otázka ne, pane profesore, ale odpověď.“

Maminka: „Jak se Ti líbil první den ve škole?“
Dcera: „Co, první? To tam budu muset jít znovu?“

Otec se rozčílí na syna:
„Zase jsi dostal pětku z dějepisu!“
Syn se brání:
„Táto, ale to zavinil Alexandr Veliký!“
Tu vykukne maminka z kuchyně:
„Tak si najdi jiného kamaráda!“

Říká doma malý Karlíček mamince:
„Mami, dneska se mě ptala paní učitelka, jestli mám sourozence.“
„A cos odpověděl?“
„Že jsem jedináček.“
„A co na to učitelka?“
„Chválabohu.“

Prázdniny

Každý dítě, který uslyší slovo „prázdniny“, ihned začne jásat. A je to dobře, děti si přece musí užívat i dny volna. Za několik let to bude jinak a už jako dospělí budou na své dětství vzpomínat. Proto by si každý dítě mělo prázdniny užívat. Odpočinek, výlety, dovolený, tábory, to všechno k prázdninám patří. Každý dítě určitě najde aspoň jednu věc, kterou na prázdninách miluje, a ne jen jednu. Děti by si přály mít prázdniny furt, ale to nejde, to by pak vzpomínky možná byly ještě lepší, ale výčitky by byly stejně velké. Proto bychom to s tím volnem neměli přehánět, přece i ve škole se najde zábava.

Jiří Dostál & Zdeněk Linhart

Dopravní výchova v naší škole

Jak už možná všichni ví, v naší škole se věnujeme kroužku, kde se učí, jak se chovat v provozu na pozemních komunikacích, ale i to, jak se mám chovat například při dopravní nehodě. Tento kroužek vede naše hodná a milá paní učitelka Zdeňka Žejdlíková, která s námi jezdí i na dopravní závody, které se konají vždy jednou do roka.

Jako první soutěž nás vždy čeká okrsková soutěž na Dětském dopravním hřišti v Chrudimi. Tam se vždy sejdou základní a speciální školy z širokého okolí. Poté se postupuje do krajského kola, které se letos konalo v Lanškrouně a v Dolní Čermné. Na krajském kole jsme si užili s paní učitelkou hodně legrace. V den příjezdu večer nás jako překvapení od pořadatelů, ale hlavně od organizátora Otakara Švece, kterého přezdíváme „Želva“, čekala jízda na čtyřkolkách. Po dlouhém přemlouvání jsme paní učitelku dohnali k tomu, že na čtyřkolku šla, ale to jsme nečekali, že když se paní učitelka rozjela, málem nabourala do kupy hlíny, co byla na přestavbu cesty v kempu. Všichni z toho měli obrovskou srandu a nakonec se tomu i paní učitelka zasmála. Večer jsme si chtěli objednat pizzu, ale nikdo z Lanškrouna nám ji nechtěl přivést. Chvíli jsme hledali a pak jsme našli pizzerii přímo v Dolní Čermné s názvem „Pizzerie u Evženie“, kde byla strašně milá a hodná paní, ale řekněme si to upřímně, ta pizza byla dost průměrná.

Ráno jsme jeli mikrobusem do Lanškrouna na dopravní hřiště, abychom zjistili, jak na tom tedy jsme. První místo a postup do celostátního kola vyzískal tým domácích. My jsme skončili na skvělém třetím místě a za odměnu jsme si

přivezli tachometr na kolo. Do celostátního kola jsme sice nepostoupili, ale zato jsme si to tam moc užili.

Ivana Mihulková

Čtenářský klub

Tento školní rok jsme se poprvé mohli stát členy ČTENÁŘSKÉHO KLUBU. Scházeli jsme se každé pondělí od 14:00 do 15:30 ve školní knihovně. Paní ředitelka a paní Zdena Zvárová z Městské knihovny v Chrasti nás provázely různými čtenářskými činnostmi. Kromě čtení a povídání o knížkách jsme si vyzkoušely práci se čtenářskými kostkami, také nás navštívili paní učitelky z jiných základních škol, aby nám ukázali to, jak pracují ony se svými dětmi, a aby se naopak zase něco dozvěděli od nás. Jednu schůzku jsme věnovali návštěvě v Chrudimi, kde jsme v knihkupectví nakupovali knížky do školní knihovny dle našeho výběru.

Nevím jak ostatním dětem, ale mně se v klubu moc líbilo. Navzdory tomu, že nejsem dobrý čtenář a čtení mi dělá velké problémy, jsem se v klubu cítila moc dobře a chodila jsem tam moc ráda. Chtěla bych proto poděkovat paní ředitelce a paní Zvárové za jejich péči a trpělivost. Ráda bych byla členem i v příštím školním roce. ☺

Eliška V. Šumpíková

Básňování poprvé

Ve čtvrtek 11. května 2017 se v naší škole uskutečnil 1. ročník soutěže, který jsme nazvali Básňování. Žáci naší základní školy, Mateřské školy Chrast, Základní školy Rosice a Základní školy Komenského Skuteč zápolili na poli recitace před odbornou porotou. V ní zasedly Anna Žáčková, Mgr. Jana Šírová a jako předsedkyně Mgr. Jana Trojanová.

Během dopoledne jsme měli možnost slyšet různorodou škálu textů. Na ocenění porotou dosáhlo z 27 zúčastněných 9 žáků a žaček. Porota ocenila nejen interpretaci, ale také originalitu.

Děkujeme nejen recitátorům, ale také vyučujícím, kteří je připravovali, odborné porotě, která si v nabitém programu pracovních povinností našla čas a přijala naše pozvání, paní starostce Martině Lacmanové, která podpořila akci svou záštitou i osobní přítomností, a paní ředitelce Mgr. Lence Budínské za podporu, kterou celé akci věnovala.

Své díky vyslovujeme také sponzorům - panu Pavlu Gregorovi, vedení Smíšeného zboží Vlasta, paní Monice Jaré a paní Hausmannové. Díky nim si každý účastník odnesl nějakou pozornost.

Čtenářská doporučení aneb Čtenáři čtenářům

Čekají nás prázdniny. Jedním z ideálních způsobů, jak si o prázdninách odpočinout, je začít se do dobré knížky. Vybrali jsme pár těch, které se nám líbily a které by mohly zaujmout třeba i Vás.

Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti

Knížku Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti bych velmi doporučila holkám i klukům ve věku okolo 12 let. Knížka je velmi pěkná, nejen obsahově, ale i vzhledově. Prostě zaujme. Jsou v ní prvky různých žánrů, a proto si myslím, že by mohla bavit každého. Chvilkami je to romantické, občas ale i dost strašidelné. Takže když se budete nudit, nebo budete chtít něco číst, ale nebudete mít co, tak rozhodně doporučuji tuhle knížku.

Denisa Habětínková

Vynálezce Alva od autorky Kláry Smolíkové

Chtěla bych vám doporučit tuto knížku, protože je legrační. Vynálezce Alva je malý kluk, který vymýšlí různé vymoženosti. V první kapitole se seznámí s dvojicí sourozenců Denisou a Filipem. Alvovi vymoženosti vždycky dostanou trojici do problémů. Na konci se ale přeci jen jeden Alvův vynález povede a jmenuje se ALVEKO. ALVEKO znamená, že když se trojice šla večer koupat, Filip řekl Alvovi, stejně se ti jeden vynález povedl (zrovna to ALVEKO) ALVOVO VEČERNÍ KOUPÁNÍ. Tuto knížku bych Vám doporučila, protože v této knize jsou komiksy a různé vtipné příběhy.

Tereza Doležalová

Josephine Angelini – Proroctví, Beze snů, Bohyně

Josephine Angelini přišla s námětem, který je v dnešní době populární, přesto jej dokázala zpracovat čtivě a s nadhledem. Helen je zvláštní dívka, žije na

ostrově pouze s otcem, a když do její školy začnou chodit noví žáci, pocítí k nim ihned naprosto iracionální a šílenou nenávist. Karty se ale obrátí, když jednomu z nich zachrání život. Zjišťuje, že je součástí divokého příběhu o Heleně Trojské, o velké lásce a o zradě, který se opakuje už tisíce let. Zamiluje se do Luka, kterému zachránila život, ale tím jejich problémy teprve začínají.

Skvěle napsaná série, která poskytuje jiný pohled na to, jak asi mýty fungují, a která ukazuje, že jsou stále aktuální.

Soví kouzlo-Báječné přátelství

Máte rádi sovy? Tak to je kniha, kterou právě hledáte! Vlastníte nějakou sovu? Flora ano. Ona má dokonce kouzelnou. Sova se proměňuje díky kouzelnému prstenu. Když se promění, má zlatá křídla. Jednoho dne bude veliká bouřka. Po bouřce se sova nedokáže proměnit. Přejde Flora záhadě na kloub? Dokáže se sova znovu proměnit? Uvidíme. Knihu napsala Ina Brandová a je doplněná ilustracemi Ireny Mohrové.

Nikola Doležalová

Jablečný koláč naděje

Příběh o tom, že i obyčejné věci mohou být výjimečné, když se správně servírují. Oskar se ztratí, jeho kolo je nalezené na molu a v kostele už zvoní zvony svolávající zádušní mši. Jenomže dva lidé stále nedokážou uvěřit, že ten báječný kluk je pryč. Meg, kamarádka, která nestihla být Oskarovi něčím víc, a jeho handicapovaný bratr Stevie. Společně touží zjistit, co se s Oskarem vlastně stalo, i kdyby to mělo přinést hořké poznání, že opravdu zemřel. Jenomže co kdyby prostě jenom sám potřeboval, aby mu podali pomocnou ruku a ten pověstný jablečný koláč, který Oskar upekl vždy, když někdo potřeboval povzbudit, utěšit nebo vyslechnout? A tak se otevírá kniha postrádající šílené tempo doby, ale poskytující omamnou, jablečnou vůni naděje.

Oskar a růžová paní

Krásný, melancholický příběh o malém chlapci nutně vede k zamyšlení o tom, co je v životě důležité. Největší výhoda? Pouhých 104 stran! Můžu slíbit, že když si přečtete právě tuhle knihu, nikdy na ni nezapomenete. Uchvátí, pobaví, rozesměje, rozesmutní. Stejně jako život.

Amélie a tma... a barevný svět... a duchové

Petra Neomillnerová není na české scéně žádnou začátečnicí, ale je nutné říci, že tahle trilogie o Amélii se jí opravdu podařila.

Amélie je nadaná zpěvačka. Žije se svou matkou ve starém domě, který je nebezpečně blízko Vltavy. Dlouhé dny, a především noci, tráví navzdory varováním své matky procházkami. A tak se jednoho dne seznámí na břehu Vltavy s Markétou, s níž se poté, co jí zachrání život, spřátelí. Jako obvykle má příběh zádrhel - Amélii je šílených 122 let... je duch.

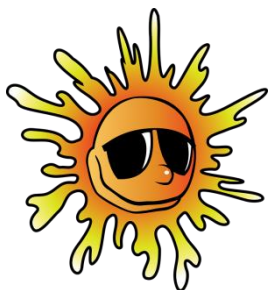
Duchařská story tak trochu jinak... ovšem se zajímavým rozuzlením. Pro holky, co mají rády napínavé příběhy, na věku nezáleží.

Vánoční zázrak

Kniha pojednává o dívce, která přijede do Kalifornie. Potká chlapce se špatnou minulostí a zamiluje se do něj. Je to příběh velké lásky, která se odehrává ve vánoční atmosféře. Děj je napínavý, dobře se čte. Je to dívčí román, která krásně navodí vánoční atmosféru.

Karolína Nosková

Kudy z nudy o prázdninách

Také jste už přemýšleli, co budete o prázdninách dělat? Kam vyrazit? No, naše redakce se sešla a říkala si přesně to samé. Kudy tedy z nudy? Sepsali jsme seznam pár míst, která jsou vzdálená od Chrasti do 30 km. Takže až nebudete vědět, kam o prázdninách, můžete se podívat třeba do našeho seznamu. A kdo ví? Třeba nám ho na příští rok i doplníte ☺

Muzeum Chrast

Muzeum v Chrasti nabízí prohlídku stálých expozic věnovaných geologii, paleontologii a vývoji Chrasti, ale i krátkodobé a sezónní výstavy (0 km).

Zámecká zahrada Chrast

K zámku, v němž dnes sídlí městský úřad a muzeum, přiléhají zámecké zahrady. Prostory zámeckých zahrad jsou ideálním místem k odpočinku nebo třeba na piknik. Nalézá se zde dětské hřiště i místa, kam si můžete jen tak sednout a relaxovat (0 km).

Stadion v Lipkách, Chrast

sportovní areál s fotbalovým hřištěm, tenisovými kurty, běžeckým oválem 400m, sektorem pro skok daleký a venkovní posilovnou (0 km).

Stará vodárenská věž

Věž v současné době slouží jako rozhledna (0 km).

Naučná stezka Chrast

Start: stanice ČD v Chrasti u Chrudimi, cíl: stanice ČD Vrbatův Kostelec. Stezka vede do Chrasti, pak kolem Horeckého rybníka směřuje údolím Žejbra do Podskály a končí ve Vrbatově Kostelci. Stezka se 13 zastaveními, která vás seznámí s historií, architekturou, geologií, flórou a faunou zdejších lokalit, měří celkem 12,47 km.

U vany

Směrem na Podskálu je místo, které se lidově nazývá U vany. Příjemné místo ve stínu u řeky je dostupné pěšmo i na kole. (3 km)

Dřevěný kostel sv. Bartoloměje Kočí

Krásný dřevěný kostel se nachází 9 km od Chrasti. Je jedinečný nejen svou architekturou, ale i barokním dřevěným mostem se sedlovou střechou, který vede přes mokřiny v terénu. Jedná se o jeden z nejstarších zastřešených mostů v Evropě.

Zřícenina hradu Košumberk

Areál hradu není volně přístupný, je zpoplatněn, ale stojí za to sem vyrazit a tohle místo si prohlédnout. Třeba už jen kvůli krásné vyhlídce (10 km)

Slatiňany zámek

Státní zámek Slatiňany je národní kulturní památkou, která už více než půl století mezi zámeckými zdmi uchovává vzácnou hipologickou sbírku seznamující s historií, významem a využitím koně v lidské společnosti. (10 km)

Slatiňany Kočíčí hrádek

Miniatura hradu, kterou pro své děti nechala postavit na počátku 20. století hraběnka Vilemína Auerspergová. Obzvláště malé děti jsou jím nadšeny, ale pobaví i mnohé dospělé. (11 km)

Švýcárna Slatiňany

Muzeum starokladrubského vraníka s možností promítání filmů o starokladrubském plemeni. (11 km)

Památník Ležáky

Smutnou upomínku skýtá návštěva trosek osady Ležáky, která byla vyhlazena 24. června 1942, tedy před 75 lety. Přesto je to krásné místo, které stojí za to navštívit a připomenout si, jak draze zaplacená byla naše dnešní svoboda (11 km).

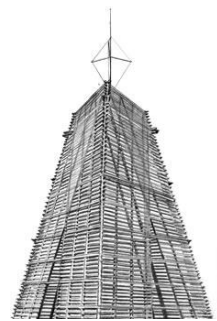
Rekreační lesy Podhůra

Lesy s rozhlednou Bárrou a lanovým parkem (11 km).

Muzeum loutek Chrudim

Muzeum loutkářských kultur, založené v roce 1972 v Chrudimi, sídlí v Mydlářovském domě. V současné době vlastní muzeum kolem 50.000 sbírkových předmětů, z toho více než 8.500 loutek z celého světa. Prostě pěkný rodinný výlet (12 km).

Údolím řeky Krounky (Předhradí)

V létě oceníte určitě příjemnou procházku údolím řeky Krounky. Začít můžete třeba v Předhradí (14 km).

Keltský skanzen Nasavrky

Keltský archeoskanzen v Nasavrkách nabízí prohlídku rekonstrukce keltského města z období mladší doby železné (16 km).

Nasavrky – rozhledna Boika

Volně přístupná rozhledna s krásným výhledem na východní Čechy (17 km).

Paintball-camp Uhersko

Tak trochu jiná zábava především pro kluky. Sídlo společnosti je sice v Pardubicích, ale areál se nachází v 18 km vzdáleném Uhersku.

Zámek Nové hrady

Malá obec, velký zámek. Najdete zde nejen výjimečnou výstavu s názvem Umění nábytku v proměnách staletí, ale i Muzeum cyklistiky, největší ve střední Evropě, a Galerii anglických klobouků. Návštěvu můžete zakončit třeba v zámecké kavárně (18 km).

Peklo Čertovina Hlinsko

Netradiční prohlídka. Pět pater jedinečných prohlídek byste si neměli nechat ujít. Pozor! Je nutná rezervace 😊 (19 km).

Toulovcovy Maštale

Přírodní oblast s pískovcovými skalními útvary je ideálním místem na procházku a relaxaci (23 km).

Veselý Kopec

Na rozhraní Železných hor a Žďárských vrchů se nalézají nejen rozsáhlá expozice lidového stavitelství, ale najdete zde i jedinečnou kolekci technických památek na vodní pohon. (26 km)

Sečská přehrada

Údolní přehradní nádrž přímo vybízí, aby si člověk lehl a lenošil. Nebo třeba i sehnal povolení a nachytal nějaké ty ryby 😊 (27 km).

Kunětická hora

Hrad z počátku 15. století velmi často hostí různé akce. Vyplatí se jej tedy sledovat (28 km).

V knihovně je hezky

Do naší trochu schované knihovny chodím ráda. Je v ní klid, útulno, hodně nových knih a to mám ráda. Před šesti lety tady býval dějepisný kabinet. Trochu děsivá místnost, vedly sem myši chodbičky z půdy. Když jsem potichu odemkla, vždycky se nějaká myš houpala na záclonách. Pak přišla přestavba a z „myšárny“ je knihovna jedna radost.

Když trochu zavzpomínám, vybaví se mi povedené akce. Malíř Libor Škrlík nás učil, jak se dělá komiks. Spisovatel Jan Opatřil nám četl Hrůzostrašné povídky a tekla i krev. Ze své prvotiny nám četl náš žák Jakub Jíra. Paní ředitelka Iva Mrázková nám připravila několikrát čtenářskou lekci z knih svých oblíbených autorů. Velkou akcí jsou tradičně čtenářské maratony, kdy knihovnu navštíví skoro každý žák naší školy. Doufáme, že přilákáme do knihovny i veřejnost. Letos poprvé běží i Čtenářský klub, díky jemu se značně rozšířil i knižní fond naší knihovny.

Do knihovny vodí p. učitelky své žáčky na hodiny literatury. Výpůjční dobu v příštím školním roce prodloužíme, aby vyhovovala většině návštěvníků. Srdečně všechny zvu.

Přijďte si k nám počíst.

Z. Modráčková

Když se řekne...

Když se řekne slušné chování, většině z nás se vybaví jedno jediné slovo. Nuda! Přece to není něco nezbytného pro život, nedá se tím platit, nic z toho nemáme a navíc... ostatní se chovají stejně... tak pro bych se zrovna já měl *chovat slušně!* Dost dobrá otázka.

Dneska už se jaksi taksi nenosí, aby se k sobě slušně chovali i lidi, kteří spolu vyrostli, kteří spolu žijí. Hm, tak co na tom, jestli někomu odpovím na pozdrav nebo pošlu někoho, na kom mi nezáleží, tam, kam slunce nesvítí (pro ty, kteří tento výraz neznají... je to slušný ekvivalent k tomu, když vás někdo chce poslat do p*dele). Tak o co vlastně jde?

Pamatuji si na starého člověka, který šel po ulici... Narozdíl od mé sluníčkové nálady se zdál být smutný a já jsem ho, jak mě to doma učili, pozdravila. Překvapeně zvedl oči z chodníku, kam se po celou dobu díval, chvílku mě pozoroval a pak mi odpověděl: „Dobrý den. Ty jsi hodná.“ I po několika letech si pamatuji ten pocit. Prostě, jednoduché „Dobrý den.“ mu proměnilo celý den. Když odcházel, usmíval se.

Vím, zdá se to jako docela otřepaná povídačka a hodně z vás nad ní jen mávne rukou. Jenže já si tehdy uvědomila, že být k někomu slušný a laskavý je správné. Nikdy totiž nevíte, kdy i vy budete potřebovat laskavý úsměv a vlídné slovo.

Koncert v přírodním divadle

Dne 14. 5. 2017 se uskutečnil koncert v přírodním divadle. Vystoupily tam sbory Zvoneček, Zvonky, Poslední šance a děti ze školky. Role sbormistryně prvních třech zmíněných sborů se opět ujala Mgr. Marie Kodešová. Zároveň byl Den matek, proto všechny děti zazpívaly společné písničky pro své maminky. Děti si ve školní družině vyrobily pro maminky látkové kytíčky.

Ke konci koncertu se celý sbor loučil s těmi, kteří opouštějí Zvonky, protože končí jejich devítileté putování Základní školou v Chrasti. My, kteří letos dáváme sbohem

povinné školní docházce, a tedy i sboru, jsme pro paní učitelky Marii Kodešovou a Katku Malinskou připravili básničku. I ony nás překvapily – každému z nás předali na rozloučenou růži.

Eliška Burešová

Závěrem

Není asi překvapivé, že poslední slovo závěrem v letošním školním roce bude především vyjádřením díky.

První, komu je třeba poděkovat, jsou žáci, kteří se poctivě věnovali tomu, aby pro Vás po celý rok časopis připravovali. Všechna čtyři čísla byla připravována pečlivě, snažila se zaznamenat, co se na naší škole děje, ale i dění okolo nás. To všechno díky nim.

Další poděkování je směřováno k těm, kteří se stali „oběťmi“ našich redaktorů. Jejich dotazy zodpovídali trpělivě a pečlivě. Díky.

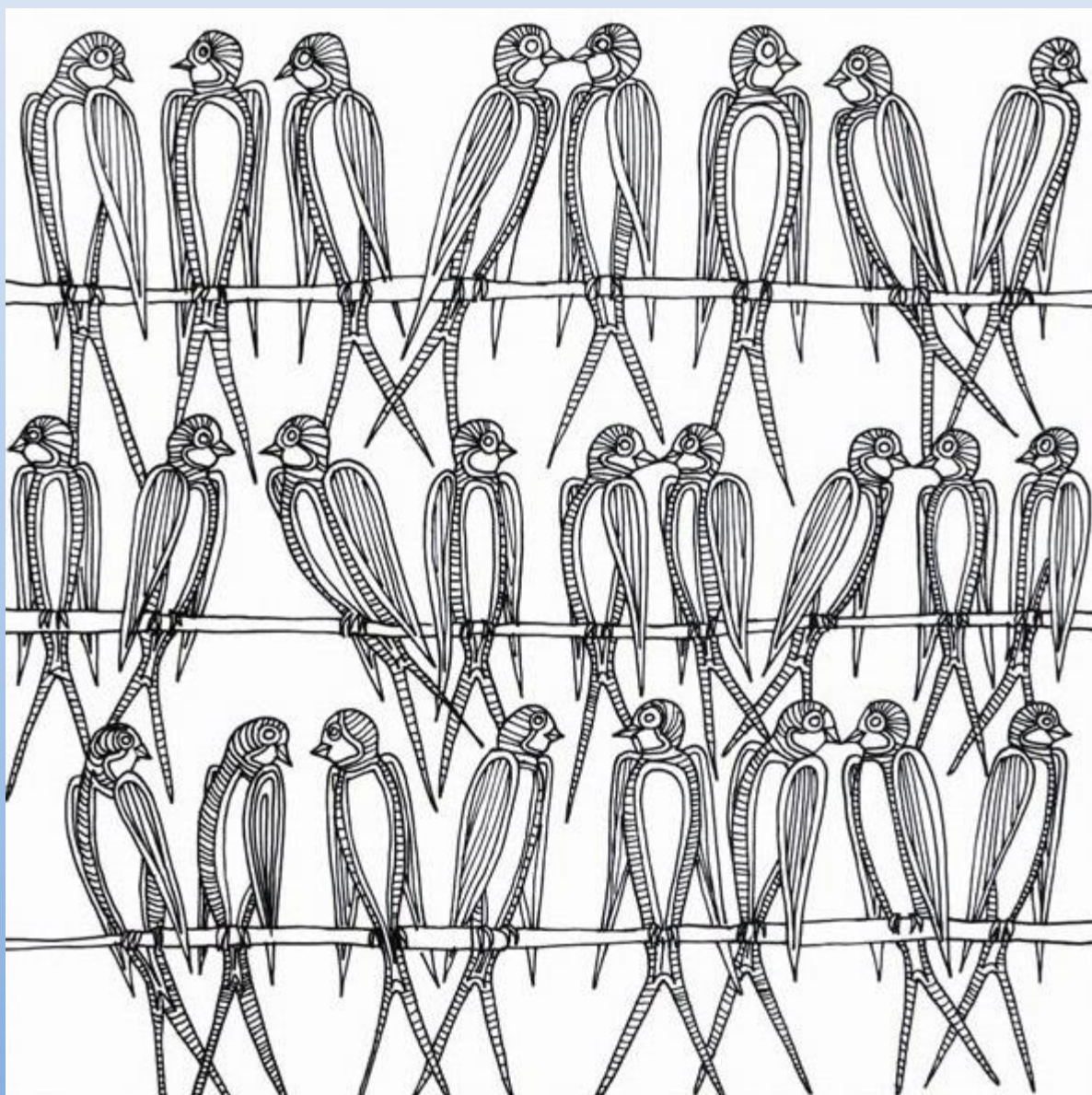
Poděkování patří také těm, díky nimž může časopis vycházet. Ač to nevypadá, je třeba zajistit takové věci jako sehnat papír, časopis okopírovat, sešít ho, zajistit korektury... To všechno je spousta práce, která se sama neudělá.

Naposledy patří naše velké „děkuji“ čtenářům. Pokud se alespoň někomu z Vás časopis líbil, alespoň jednou jste našli něco, co jste třeba neznali, co Vás rozesmálo, pak tenhle časopis naplnil to, co jsme si v redakční radě předsevzali v prvním čísle. Chtěli jsme, aby to byl „Časopis, který se bude číst.“, a tudíž velké díky patří i Vám.

V příštím školním roce budeme rozhodně pokračovat, i když nejspíš v trošičku jiné podobě. Snad se i Vy, stejně jako my, budete těšit na 1. číslo ročníku 2017/2018.

Redakční tým časopisu CH_rAsT

Časopis pro Vás připravila redakční rada CHrAsT.

Děkujeme nejen za Vaše příspěvky, ale i Mgr. Zdeňce Modráčkové
a Mgr. Janě Zemanové za korektury.

©CHrAsT 2017, casopischrast@seznam.cz